

Comentariul romanului Craii de Curtea-Veche scris de Mateiu I Caragiale - a doua parte

Scriitorul oscileaza intre imunditatea prezentului sau, concentrata in Pirgu, si elevatia trecutului, reprezentata prin Pasadia si Pantazi, toata afectiunea sa indreptandu-se spre acestia din urma.

Mateiu Caragiale, care se confunda cu cei doi eroi de vita nobila, cautand parca o compensatie autobiografica in destinele lor, e constient de declinul acestora, se indureaza in fata inevitabilului sfarsit al ultimelor vlastare aristocratice. Manifestandu-si toata aversiunea fata de Pirgu, reprezentantul burgheziei care se ridica cinica pe ruinele blazoanelor.

Admirator al blazoanelor si stemelor, al figurilor nobiliare al caror urmas se vedea prin amestecul de sange in negura anilor, Mateiu I. Caragiale infuzeaza in Craii de Curtea-Veche un anume regret, o anume compasiune fata de Pasadia si Pantazi. Din acest punct de vedere romanul are si o semnificatie sociala El zugravesce destramarea prin viciu si desfrau a aristocratiei, a ultimelor ei ramasite. Pasadia si Pantazi, purtatori degenerati ai blazoanelor, oficiatori ai viciului cu gusturi de rafinament seniorial, se prabusesc fara putinta de salvare, in timp ce Pirgu ajunge pana la cele mai inalte trepte ale ierarhiei sociale si politice.

Perpessicius observa ca "eroii din Craii de Curtea-Veche pot fi socotiti ca expresia unei realitati sociale. Treimea aceasta de eroi, peripateticieni ai boemei, crai, cheflii, cartofori si mai presus de toate poeti ai viciului, cu genealogii care de care mai alambicate, pot fi priviri ca descendenta pervertita cu toate ca rafinata a unui trecut pravalit in propria-i cenusa. O cenusa din care n-o mai invia niciodata pasarea Phoenix". ("Mentiuni critice" - vol. III).

Mutatis mutandis, Mateiu Caragiale are fata de aristocratie aceeasi atitudine ca si Balzac. Simpatia autorului "Comediei umane" s-a indreptat catre nobilime pe care o numea "Principiul onoarei", marturisindu-si respectul pentru disparitia ei. Cu toate acestea disecand si observand in profunzime cu luciditate fiecare aspect al societatii franceze din epoca Restauratiei, Balzac a depasit insesi convingerile sale mume, a inteles ca purtatorii blazoanelor din vremea sa nu mai erau demni continuatori ai acelei "vieille politesse francaise", ironizandu-i sever.

Tot astfel, Mateiu Caragiale se simte indurerat de prabusirea ultimelor vlastare aristocratice spre care se indreapta afectiunea sa, dar in acelasi timp prezinta in culori realiste abdicarea lor etica Bucuresti-ului de la inceputul acestui veac, zugravit in Craii de Curtea-Veche, este un amestec ciudat, grotesc de rafinament si eruditie cu trivialitate si ignoranta, o intrepatrundere bizara de balcanism si occidentalism E plin de birturi si lupanare, unde domnesc betia si desfraul, practicate de negustorese sulemenite, de oameni dubiosi, care au voluptatea viciului si a patimilor, finetea si inteligenta contrabalansand cu impulsurile morbide.

Limbajul e impestritat, adesea prea lejer pana la trivialitate.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Prin fata carciunioarelor se perinda imagini dezgustatoare ca aceea a Penei Corcodusa in casa Arnotenilor, de natura dostoievskiana, troneaza viciul, patimile degradante, anomalile patologice.